

Interviu cu Johnny Bota (Bega Blues Band)

Scris de Dani Godja

Sâmbătă, 11 Septembrie 2010 12:53 - Ultima actualizare Joi, 16 Decembrie 2010 23:30

Johnny Bota nu are nevoie de nicio prezentare pentru iubitorii jazz-ului, fiind cel ce a format Bega Blues Band în 1983 alături de Béla Kamocsa. Deoarece sambata 18 septembrie 2010 iubitorii de jazz din Sighet se vor putea intalni cu el si cu trupa sa, va ofer in continuare un scurt interviu cu Johnny Bota.

Dani Godja: Ne puteti face o scurta radiografie a istoriei Bega Blues Band de inainte si de dupa 1989?

Johnny Bota: Înainte de 89 am cântat , cu predilecție la vioară, în trupă. Kamo era la bas, iar la chitară Mircea Bunea. La tobe, Mirel Butoi. În 1993 am lansat primul CD de blues din România, „Blues de Timișoara”, piesa omonimă devenind rapid un hit. După aceea ne-am redus la trio. Kamo a preluat ghitara și vocea, eu basul, iar tobele, Lică Dolga. Acela a fost anul care a marcat stilul și instrumentația formației.□ □

Dani Godja: Ce a însemnat pentru un muzician a face jazz & blues în anii '80 și ce înseamnă azi ?

Johnny Bota: Înainte de 89, jazzul a însemnat pentru mulți, nu numai pentru muzicieni, ceva mai mult decât azi. Nu exista șansa călătoriilor sau turneelor în străinătate pentru mulți dintre muzicieni, astfel încât singurul fief în care ne puteam produce era festivalul de la Sibiu. Ulterior au apărut cel de la Costinești și, sporadic, cel de la Brașov. Acolo ne strângeam cu toții, muzicieni și fani, melomani și snobi. Partidului unic îi convenea de minune fiindcă putea afla cine erau cei care se atașaseră de cultura americană, aparent încurajată, și supravegherea era mai lesne de făcut. Jazzul însemna libertate, aliniere la ce avea mai avangardist muzica vremii. Bluesul, de asemenea. Cu excepția lui Alexa Andrieș, care lansa disc după disc, conținând ironii subtile la adresa regimului, bluesul autohton era reprezentat, îndeobște de interpreți care sa alinau bluesului de rock. Textele în limba engleză deranjau, așa că nu existau festivaluri de blues propriu-zis.

Astăzi, să fii muzician de blues sau jazz înseamnă asumarea unor riscuri mari, deoarece publicul s-a dezobișnuit de aceste genuri, din cauza emiterii la radio și TV de emisiuni care nu le promovează. Fenomenul live a pălit, iar concurența imprimărilor pe Cd și DVD înăbușă producțiile genuine. Public de jazz și blues live ar fi, dovadă – festivalul de la Gârâna, dar evenimentul trebuie bine promovat și sprijinit financiar.

Dani Godja: Care mai e acum stadiul proiectului Fac. de jazz din Timisoara/Jupanesti? Daca e la Jupanesti, de ce nu se poate sa functioneze la Timisoara?

Johnny Bota: Din păcate, în vara asta am lichidat singura facultate de jazz din România și chiar din colțul acesta de Europă. Cauzele sunt multiple, una dintre ele fiind taxele mult prea mari pe care trebuia să le plătească studenții. Jupâneștiul a fost, în cele 3 ediții ale sale, o stea cu strălucire internațională fără precedent, deîndată ce au participat profesori din SUA, iar despre acesta s-a scris în renumita revistă „Down Beat”. În lipsa perspectivei de a continua cu Facultatea de Jazz și Pop „Richard Oschanitzky” din cadrul Universității Tibiscus, nu am văzut rostul de a continua Jupâneștiul. Speranțele mi se îndreaptă spre facultatea de Muzică din Timișoara, încadrată Universității de Vest, unde este posibil ca. Din toamna lui 2011 să deschidem o specializare de jazz.

Dani Godja: Cum va luptati cu redactorii de emisiuni muzicale de la radio-tv pt. a promova jazzul? Ce credeti ca trebuie facut pentru ca jazz-ul sa fie mai prezent in viata romanilor?

Interviu cu Johnny Bota (Bega Blues Band)

Scris de Dani Godja

Sâmbătă, 11 Septembrie 2010 12:53 - Ultima actualizare Joi, 16 Decembrie 2010 23:30

Johnny Bota: Nu te poți lupta cu cei cărora nu le place suficient un gen de muzică pentru a-l promova. Ceea ce poți face este să lămurești lumea că, așa cum posturile de TV serioase, ca Mezzo, consideră la fel de serios jazzul precum muzica simfonică sau de operă, pe care la difuzează în consecință, la fel de mult respect l se cuvine și la noi. Din fericire, în Banat, în care se derulează cinci festivaluri de jazz și Blues (Jimbo Blues, Lugoj. Blues pentru Timișoara, Gala de Blues- Jazz Kamo și Gărbăna), liderii administrativi nutresc un real respect față de aceste genuri și aportul lor la menținerea în viață a acestora este determinant. Este un semn de cultură, de civilizație, să apreciezi –cel puțin – dacă nu, să și iubești bluesul și jazzul. Nu oricine merge la concertele de filarmonică, la Operă, la jazz, dar cei care o fac au ceva în plus față de restul.

Dani Godja: Ce ne puteti spune despre "Kamo" tinand cont ca ati format BBB impreuna cu Béla Kamocsa in 1983?

Johnny Bota: Kamo mi-a fost prieten și camarad timp de aproape 30 de ani. Deși eram firi opuse, faptul că am format împreună cea mai longevivă trupă de gen din țară dovedește că am știut să ne apreciem reciproc calitățile și să le punem în valoare. Când te aduni cu cineva, trebuie să apelezi la lucrurile care te aseamănă, nu la cele acre te deosebesc. E greu fără el, dar mergem înainte. Bega Blues Band continuă, în formula nouă, cu Johnny Bota –bas, Lică Dolga –tobr, Toni Kühn – calviaturi, Lucian Nagy –saxofon, Maria Chiorean –voce, Alex Man –chitară. Continuă și Gala de Blues Jazz, care de anul acesta va purta și numele lui Kamo.

Dani Godja: Ati cantat de-a lungul timpului alaturi de prestigiosi muzicieni. Cu cine aveti amintiri mai plăcute și ce puteti să ne le destăinuiti?

Johnny Bota: Fiecare întâlnire muzicală te rafinează, îți dă încredere și sporește fantezia creatoare. Pentru mine, cea mai bună școală de jazz a fost cea din anii 80 alături de Eugen

Interviu cu Johnny Bota (Bega Blues Band)

Scris de Dani Godja

Sâmbătă, 11 Septembrie 2010 12:53 - Ultima actualizare Joi, 16 Decembrie 2010 23:30

Gondi, Dan Ionescu și Toni Kühn, în Cvartetul Gondi. Am mai cântat adeseori cu Johnny Răducanu, cu care am și imprimat discul „Jazz Made in Romania”, cu Marius Popp, Ștefan Berindei, Dan Mândrilă. Mircea Tiberian, Nicolas Simion, Garbis Dedeian, Anca Parghel, Teodora Enache, Liviu Butoi și cu cei renumiți muzicieni români. Iar atunci când am cântat alături de jazzmani străini, amintirea mea cea mai plăcută a fost aceea că ne înțelegem de minune, fără multe repetiții, ceea ce mi-a dat încredere că nu suntem mai prejos decât alții.